

Efterfølgende har det så vist sig, at dette løfte – som så mange andre løfter fra regeringen – ikke har været ment som noget, der skulle føres ud i livet, men var tom retorik, der skulle give befolkningen det indtryk, at regeringen ville gøre noget for at nå målet.

Men en forudsætning for en reel valgmulighed er, at der ydes økonomisk støtte i form af bl.a. et amtsligt tilskud til patienter på hospice. Og der er jo ingen krav om egenbetalingen, som ministeren var inde på; kommunen kan jo give resten. Og det er jo for øvrigt en meget god fordeling, fordi udgifterne, hvis de pågældende ikke er på hospice, vil være delt mellem amt og kommune.

Det er skuffende, at det er nødvendigt for oppositionen at forsøge at fastholde regeringen på egne løfter.

Forslaget her er et skridt i den rigtige retning hen imod, at borgerne får mulighed for brug af hospice, og derfor skal jeg på Venstres vegne varmt opfordre samtlige partier til at bakke op om beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg er bestemt ikke uenig i alle de smukke tanker og ord, som hr. Jens Vibjerg er kommet med; dem kan vi helt tilslutte os i Socialdemokratiet. Men jeg bliver nødt til at sige, at forslaget ikke er gennemtænkt.

Når man snakker om, at det er en menneskeret, og man skal have en valgmulighed, så er det altså hverken en valgmulighed eller en menneskeret, sådan som det her forslag er bygget op. Det er et spørgsmål om, at man – hvis man har mulighed for at betale selv – kan vælge det, hvis der er et hospice, men hvis der ikke er, så har man ingen valgmulighed.

Og derfor må jeg igen sige, at de smukke ord og tanker og hensigten er vi i Socialdemokratiet bestemt ikke uenige i, men vi mener, at det er en opgave, som skal løses i det amtslige sygehusevæsen, at det skal være en mulighed for alle, og at det ikke skal være et spørgsmål om, hvorvidt man nu kan betale eller ikke kan betale.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg må sige til fru Lone Møller, at det her forslag kan altså virke i praksis. Hvis fru Lone Møller tager en tur til Vejle, så vil hun se et hospice dér, hvor opholdet betales med 1.000 kr. fra amtet, og hvor kommunerne har bundet sig til at betale

den overvejende del af resten – og så har man lidt finansiering fra forskellige fonde. Der er ingen egenbetaling for at komme på hospice. Så det kan altså sagtens lade sig gøre.

Agnete Laustsen (KF):

Må jeg til en start komplimentere den medarbejder i Finansministeriet, der har kreeret omslaget til den publikation, der hedder: »Finanslov for 1997: Forhandlingsresultater«. Det er et quiltet patchworktæppe, og det kan på jævnt dansk beskrives som et tæppe, der er sammensat af stumper af stoffer og mønstre, og det kan jo være meget smukt, hvis det sammensættes med smag.

Jeg må nu indrømme, at efter vor mening ligner finansloven snarere – som ministeren også nævnte det – et kludetæppe; men et sådant kan jo også varme, og i erkendelse heraf har vi da også fra konservativ side stemt for finansloven.

Der er da også en række af de stumper, finansloven er sammensat af, som vi fra konservativ side ser på med største sympati, ja, det er faktisk vores egne forslag. I dette konkrete tilfælde drejer det sig om de forslag, der er indeholdt i lovens afsnit om sundhed – det er bilag 4 – og i afsnittet om lovgivning på området, som er indeholdt i bilag 6 til samme publikation.

Heraf fremgår det klart, at det ved en ændring i sygehusloven skal pålægges amterne uden DUT-krav at betale 1.000 kr. pr. sygedag for patienter, der visiteres til et hospice uden for amtets regi. Forslaget vil, står der – og det er ikke os, der skriver det, det er regeringen selv – give såvel amter som kommuner et incitament til at tilvejebringe lignende tilbud til patienter i terminalstadiet.

Det er derfor set fra vores synspunkt ganske uforståeligt og aldeles uacceptabelt, at forslag herom ikke allerede er blevet fremsat af regeringen, men at finansministeren oven i købet i et svar til fru Karen Højte på spørgsmål nr. S 2039 har udtalt, at regeringen ingen aktuelle planer har i denne retning.

Hospicetanken er, som det også er blevet nævnt her i dag, helt accepteret og bør efter vor mening indgå som en naturlig del af vort plejesystem på linje med sygehuse, døgnpleje, plejehjem, og hvad vi nu ellers kan finde på.

Pengene hertil, ja, de skal ikke bevilges, de er i systemet, men skal anvendes således, at de i højere grad følger patienterne og deres ønsker – og det vil i mange tilfælde sige ønsket om at afslutte livet under rolige, fredelige former, hvor